

ПОВІТРЯНЕ СПОЛУЧЕННЯ МОСКВА -- ХАРКІВ -- ТЕГЕРАН.

Нині т-во Українського Повітрошляху провадить енергійну підготовку до відкриття повітряного сполучення за маршрутом Москва—Харків—Тегеран. 11-го лютого з Бакинського аеродрому вилетів перший аероплан Баку—Пехлеві—Тегеран, де в найближчому часі намічається організувати повітряне сполучення цілий рік. Незабаром, коли дозволить погода, з Москви вилетить в пробний польот перший аероплан за маршрутом Москва—Харків—Армавір—Баку—Пехлеві—Тегеран, що має зробити повітряним шляхом 3,220 кілометрів.

15-го квітня Укрповітрошлях намічає відкрити повітряне сполучення за таким розписом: о 4 год ранку аероплан вилетить з Москви; в Харкові він буде о 9 год. 55 хв.; в Армавірі він зникатиметься о 16 год. 55 хв., там ночуватиме і о 6 год ранку вилетить до Баку. В Баку знову ночуватиме і о 6 год наступного ранку аероплан вилетить на Пехлеві, де зникатиметься о 8 год. 40 хв. і о 12 год. 35 хв. повинен бути в Тегерані.

З 1-го травня намічається встановити рейс між Баку до Тегерану 2 рази на тиждень і розпис буде змінено. З Москви аероплан вилетить о 3 год ранку, в Харкові він буде о 9 год. 25 хв., в П'ятигорську — о 17.45. Там ночуватиме, а ранком вилетить до Баку, де зникатиметься о 11 год. 15 хв. і в Тегерані о 18 год. 20 хв. Новий розпис скоротить час прибуття аеропланів до Тегерану на цілий рік.

Тариф на перевоз багажу та навантаження, порівнюючи з минулим роком, буде значно

знизено. Пасажирський квиток коштуватиме стільки-ж, скільки коштує квиток в мягкому вагоні на залізницю.

В Харкові та Баку будуть аеростатії. В Армавіріському та П'ятигорському устатковані спеціальні помешкання для ночівлі пасажирів, що літатимуть на аероплані.

Середню комерційну швидкість аероплану встановлюється 130 кілометрів на годину, але можливо, що її буде підвищено до 160 кілометрів.

Відкриття повітряного сполучення до Тегерану, Укрповітрошлях включатиметься в світову сітку повітряних сполучень. На сході аеропланів Укрповітрошляху зустрічатимуться з аеропланами "Юнкерса", що в свою чергу зв'язані з низкою повітряних фірм. В Москві аеропланів Укрповітрошляху зустрічатимуться з аеропланами "Дерлофта", що також зв'язані з цілою сіткою повітряних ліній. Це збільшить транзитне сполучення через СРСР (перезозка пасажирів, пошт, товарних вантажів, навантаження і т. д.)

До відкриття лінії Москва—Харків—Тегеран всю кореспонденцію з Англії на схід перевозилося околицями шляхом через Бейрут. Нині з відкриття повітряного сполучення Москва—Харків—Тегеран цей шлях буде дуже скорочено.

Включення Укрповітрошляху в світові повітряні магістралі дасть великий економічний ефект не тільки т-ву Укрповітрошляху, але почтовим та торговельним організаціям СРСР, що за допомогою аеропланів Укрповітрошляху зможуть швидко зв'язуватися з друзями на країнами Сходу, зокрема з Персією.

БІЛОРУСЬКА ЛІТЕРАТУРА.

У Харкові гостювала недавно група білоруських письменників — членів літературної організації "Полімія": Якуб Колас, Янка Купала, Міхась Гартин, Міхась Чарот і Міхась Зарезькі. Мета приїзду була познайомитися з українським культурно-художнім життям. У Харкові білоруські письменники пробули кілька днів, відвідали низку культурно-освітніх і художніх закладів та влаштували ряд вечорів білоруської літератури.

Голова літературної організації "Полімія", редактор газети "Савецкая Беларусь", т. Чарот, поділився з представниками українських газет відомостями з поточного літературного життя білоруської республіки. — Насамперед тему відзначити, — каже тов. Чарот, — це нова білоруська література нині переживає період свого надзвичайно бурного розвитку. Інтерес до білоруської літератури зростає не лише серед широких мас свого білоруського, колись царом пригнобленого, населення, а й серед трудящих інших національностей, що за-

севають Білорусь. Про цей інтерес до білоруської літературного життя достатньо свідчать хоча-б той факт, що літературні диспути, вечори змички письменників і читача, які відбуваються не лише в столиці Білорусі Мінську, а й в різних околицях містах республіки, притягають до себе увагу широкого загалу. Так, наприклад, вечір білоруських письменників у Гомелі, який одне нещодавно відбувся, зібрав 3,000 чоловіка переважно місцевих і робітників-залізничників.

Нині в Білорусі є три, так би мовити, головні літературні угруповання, що з них за найстарше треба вважати "Маладзія", який існує з 1923 р. "Маладзія" зумів на сьогодні об'єднати навколо себе все, що є талановитого й здібного в білоруській літературній молоді. Є ще організація "Узвішша", яке трохи подібне до колишнього українського "Валенте". Кілька місяців тому в Білорусі засновано нову літературну організацію "Полімія", до якої увійшли старі чле-

ни "Маладзія", а також і ті письменники, що досі не були в жадній організації. До "Полімія" вступили також і 2 видатні народні поети Білорусі Якуб Колас і Янка Купала. В Білорусі зараз на черзі дня стоїть питання утворення федерації радянських письменників, яка ще щільніше об'єднає радянські письменницькі сили Білорусі. До федерації мають увійти всі радянські угруповання Білорусі різних національностей.

У своїй роботі білоруські письменники, звичайно, мають велику підтримку не лише від громадянства, а й від уряду. Низка молодих письменників і поетів на державний коштів вчаться по вищих закладах Мінська, Москви, Ленінград.

Письменники дістають різні пільги й привілеї. Торік, наприклад, група білоруських письменників на державний коштів їздила лікуватися закордон.

Нове білоруське письменство, зокрема організація "Полімія", ставить собі на меті заводити, як - найцінніший зв'язок з українською літературою. Воно має думку запросити групу українських письменників відвідати Білорусь і влаштувати там кілька виступів та доповідей про нову українську літературу. Гадаємо, що наше прохання української літературної організації задоблять і вже найближчого часу Білорусь побачить першу групу представників української радянської літератури.

ПАТРІОТИЧНИЙ КОНЦЕРТ.

Одно невеличке, але дуже патріотичне товариство в більшому містечку влаштувало концерт із нагоди 57-літніх роковин смерті Тараса Шевченка.

Фронт товариства будинок жовто-блакитними стяжками, а на середині сцени "похоронено" Шевченка в двох "баксах" від "кока-кола", які накрито "бенкетом" патріотичного колюру. На цій оригінальній "могилі" видів високий трираменний хрест із жовтим написом на синьому тлі: "Як умру то поховайте". Під хрестом висів портрет Шевченка. У Шевченка висока кримкова шапка й кожух.

Коли вже на сцені зібралось около двайцятьох людей, голова товариства проголосив початок концерту. На даний знак виспалося їй сцену всім співакам. За ними вийшов старий дяк, який завжди твердив, що не може бути світських дірґентом, бо розуміє тільки церковні ноти. Проте він згодився дірґувати на цьому концерті, доки голова заповнив його, що цей концерт — це те саме, що похорон або панахидія.

Співали на всі вісім голосів, тоб-то кожний співак співав своїм голосом, але найголосніше і найкращіше виводив сам дірґент.

На сцені почулися голосні жіночі шлохання і притишені ридання. Одна стара бабуня, мабуть колішня заводова плачка в старому краю, не видержала і почала заводити жалібливим голосом: "Ах сусідо мій любий, голубчику-коханый..."

— Тихо, мамо, не голосить! — штовхнув її молодий мушкетер. — Те все робиться тільки так собі "на фоні".

— Бий ти тріста! — видивився на нього бабуся: "Со святими упокой "на фоні співають?!" От мавбище вже якийсь товк у голові, не малий вже!"

— "Анесті гад", що "на фоні" — забожився хлопцев.

— І не "Со святими" співають, але "Заповіт" — розсміявся його сусід.

На щастя помучені співаки перестали співати і пішли за сцену, а вийшов аранжер концерт і заповів, що голова скаже, з того всього виходить, що Шевченко наш, а не більшовицький і хай більшовики чим

хочуть збивають що святу правду, то їм таки не вдасться. І не вам скаже кожний з наших провідників світських і церковних. І ви мусите в це вірити і не піддаватися жадним більшовицьким брехням, бо більшовики не люблять цілого народу, тільки частину його, а їхня політика оснується на тому, щоб знищити панів і понів. (Знову олеськи.)

Бесідник окинув поглядом публіку, відкашлянув і знову почав сильним голосом.

— І ви певно думаете, що Шевченко вмер і лежить ось у цій могилі (він знову ткнув на "бакси" від "кока-кола")!.. Ні, він живий... і кажуць наші черні провідники, що він буде щиро жити — тягнув бесідник.

Він далі говорив, а глядяно повторив попередню сказану, а вкінці звернувся до членів, щоб притягали всіма силами нових членів до товариства.

— Тільки наше товариство є чисто патріотичне і найліпше, бо воно й носить назву Тараса Шевченка, який був найбільшим сином України. Хай живе наш батько Тарас! — закінчив він втер спінніе чоло і йосунув за куліси.

Відтак приходили на сцену хлопці, дівчата і жінки і говорили щось до могилі і до публіки, але через гамір не можна було розібрати, про що була мова.

А як вишла дівчинка і промовляючи до могилі почіпала на хрест букет білочервоних цвітів — старенька бабуся спожважала.

— Одна порядна дитина цаїшлася, що певно не "на фоні" пошавувала хрест святой, хоч його може і "на фоні" причіплено до той бакси — сказала набожно.

Вкінці голова заявив, що концертна програма скінчена й публіка, нагородивши його за це найціннішим олеським, почала розходитися, хто домів, а хто до "салери", де, як казав мій сусід, мали відбуватися "патріотичні поминки за упокой душі раба божого Тараса".

До мене приступив аранжер концерт, який мабуть не спішився на "поминки", бо по його очам видно було, що він ще перед концертом вихилив не мало "гієї ледасици".

— Ну, як вам, пане добродію, подобався наш концерт — запитав вдоволено.

— Вдався вам на причуд патріотично — відповів я.

— Ге-ге-ге! Ану, хай більшовики похваляться таким концертом!

— Певно, що не похваляться, бо такого не втнуть — відповів я також усміхаючись.

— Не втне Панько тіста, ге-ге-ге, ха-ха-ха! — заретотався аранжер.

— На це треба патріотів — сказав я і ми розійшлися; він до патріотичного "салери", а я до свого, в якому від року мешкаю з жінкою і дитиною.

Грицук.

ЗНАЙДЕНО НЕОПУБЛІКОВАНИ ЛІСТИ Т. Г. ШЕВЧЕНКА.

Учителька одної з київських трудшкіл, вичука одного з друзів Шевченка, знайшла в роздіновому архіві неопубліковані листи, що стосуються до останніх років життя Шевченка.

Учителька одної з київських трудшкіл, вичука одного з друзів Шевченка, знайшла в роздіновому архіві неопубліковані листи, що стосуються до останніх років життя Шевченка.

Учителька одної з київських трудшкіл, вичука одного з друзів Шевченка, знайшла в роздіновому архіві неопубліковані листи, що стосуються до останніх років життя Шевченка.

Учителька одної з київських трудшкіл, вичука одного з друзів Шевченка, знайшла в роздіновому архіві неопубліковані листи, що стосуються до останніх років життя Шевченка.

Учителька одної з київських трудшкіл, вичука одного з друзів Шевченка, знайшла в роздіновому архіві неопубліковані листи, що стосуються до останніх років життя Шевченка.

Учителька одної з київських трудшкіл, вичука одного з друзів Шевченка, знайшла в роздіновому архіві неопубліковані листи, що стосуються до останніх років життя Шевченка.

Учителька одної з київських трудшкіл, вичука одного з друзів Шевченка, знайшла в роздіновому архіві неопубліковані листи, що стосуються до останніх років життя Шевченка.

ГІПНОЗ В АКУШЕРСТВІ.

В Укр. Психологічному Інституті в Харкові, на засіданні психо-терапевтичної секції Харк. Мед. Т-ва, виступив професор К. І. Платонов з цікавим докладом про вживання гіпнозу в акушерстві. Підчас докладу було продемонстровано кількох пацієнтів, що їх лікувалося гіпнозом.

Гіпнозу, як засобу лікування, вживають нині у всіх галузях медицини, в тім числі і в акушерстві. Багато хто, — каже проф. Платонов, — має неправильний погляд, що боля підчас пологів є фізіологічне явище і що усунути їх — нерационально. Ми маємо інші органи в нашому тілі, що своїми фізіологічними функціями нагадують функції уразу, а проте вони підчас своїх функцій не дають болю. Допомогти жінці позбутися болю при родові — стало завданням сучасної гіпно-терапії. На думку проф. Платонова, вживання гіпнозу в акушерстві має широкі перспективи і недалеко той час, коли кожна акушерка знатиме прийом гіпнозизму і вживатиме їх для полекшення болю родильниці.

Проф. Платонов продемонстрував одну жінку, що в неї проведено пологи без болю за допомогою суггестії (гіпнозичного навіяння). За кілька місяців до пологів ця жінка почала відчувати панічний страх перед родовим актом, коли згадувала, що він супроводиться болями. Страх був такий великий, що один час гадала, що в неї починається психоз. Тоді вирішено було спробувати лікувати її гіпнозом. Протягом кількох сеансів в дрімливому стані їй вмовлялося, що ніяких болей підчас пологів вона не відчуватиме, і що родитиме вона легко і безболізно. Незабаром страх мінув і, коли настав час для пологів, пацієнтка сама пішла до лікарні. Протягом всього родового акту вона не відчувала ніякого болю. Страху вона, як перед пологами, так і тоді, коли почалися самі пологи, теж ніякого не відчувала. Нині вона почуває себе цілком добре.

На цьому ж засіданні проф. Платонов продемонстрував випадок успішного лікування суггестією безупинної блавошти вагітної. У одній пацієнтці на 5-му місяці вагітності почалися безупинні блавошти, що тривали що-дня по кілька раз на день протягом двох місяців. Ніякі ліки їй не допомагали. Тоді проф. Платонов вирішив лікувати її суггестією. Підчас коротких сеансів їй навіявалося, що вона цілком здорова і почуває себе добре. Через кілька сеансів блавошти припинилися, хора почала їсти, чого раніше не могла робити і роди відбулися в неї цілком нормально.

По докладу проф. Платонова висловлювалось кілька акушерів і терапевтів, при чім зазначалося, що гіпноз як засіб лікування не є вже нині здобутком одних лише психотерапевтів, а ним мусить користуватися кожний лікар у своїй щоденній практиці.

Історична секція Української Академії Наук влаштувала з приводу 20-тіриччя проф. В. Б. Антоновича ювілейну виставку наукових робіт небижчика.

На виставці показано всі друковані праці небижчика, його рукописи, що залишилися недрукованими, плани, замітки, листування, підручні книжки то-що. Були виставлені не тільки наукові роботи, а все, що може в тій або іншій мірі характеризувати відношення до Антоновича тогочасного громадянства і близьких йому людей, як-то: фотографії, дипломи, привітання й адреси, телеграми та інше, згадки про нього в тогочасній періодичній літературі, деякі речі, що залишилися від небижчика, та все те, що може характеризувати особу небижчика.

Виставка відкрилася в Києві 25 березня в день смерті проф. Антоновича, та тривала до 5. квітня.

Під час виставки була-консультация для всіх, що бажали ближче познайомитися з роботами Антоновича.

Історична секція по закінченні виставки має утворити окремий кабінет ім. Антоновича, де буде зібрана найголовніша спадщина вченого.

ПРИХОДІТЬ ДИВИТИСЯ НА ФІЛЬМУ "ТАРАС ШЕВЧЕНКО"!

В ІСТ КИЛДОНАН — фільма буде показувана в Укр. Роб. Домі в середу, 11. квітня перша частина, а в четвер, 12. квітня друга частина. Ціни: для дорослих 50 ц., а для дітей 25 центів. Початок в год. 8.15 вечером.

В ВІННІПЕГ БІЧ, МАН. — фільма буде показана в Товн Гол. в суботу, 14. квітня перша і друга частина. Ціни тикетів: для дорослих 75 ц., а для дітей 25 ц. Початок в годніні 7. вечером.

В ПОРТЕДЖ ЛА ПРЕІРІ, МАН. — фільма буде показана в Укр. Роб. Домі: в понеділок, 16. квітня перша частина, а в вівторок, 17. квітня друга частина. Ціни тикетів: для дорослих 50 ц., а для дітей 25 ц. Початок в годніні 8.15 вечером.

ПРИХОДІТЬ ГРОМАДНО!

ПОВОРОТ І СМЕРТЬ ПАНА ВУЗКОЛОБА.

(Причинок до історії укр. національної політики в 1938 р.)

(Докінчення.)

— Одиого разу — прождавав отець — вліпів він на нашій одинокій національній інституції "Народний Готель" величезне оголошення під наголовком: "Послание до моїх українських підвадників на цій земній кулі й поза нею!"

— Цим, як він писав, маніфестом повідомляв всіх, що вночі явився йому ясний дух ясновельможного небижчика гетьмана Панька Швидкопада і помазав його на вселядного та всеукраїнського володаря з правом наслідства в мужеському, жіночому і середньому роді і в лінії простій і кривій. Між иншим закликав всіх підвадників до безоглядного послуху, покори, "проданности"

та інших християнських чеснот, а під сподом підписався зі всіма титулами: "...з божої й панської ласки дідичний гетьман всієї України від Сяну до Кубані, і від Квєбеку до Венікуверу, найбильший хам-кримський, король Галиції і Володимирії і Зеленого Кліна і т. д. ... і всіх українських територій на, під, над і поза землею".

— Дивіться, дивіться! — чудувався пан Вузколоба. — І це правда, що йому явився дух нашого ясновельможного Панька?

— Так само правда, як те, що ви розумний, а я вірний...

— Самозванець! — вирвалося гнівно слово з уст Вузколоба.

— Та слухайте, не перебивайте. Цей здоровий прояв мегаломанії є в кожного з нас. Впрочім ми годілися з тим, бо думали, що може властяться нам в той спосіб відзискати наш страчений політичний позиції — сердявсь отець.

— По кількох днях вивісив він друге оголошення, що білеті вступу на авдієнцію до "Іх Величества Володаря України" можна набути в "Народньому Готелі" по 25 центів для старших і по 10 центів для дітей. Авдієнція в кожній порі дня і буде весела і цікава, бо можна буде побачити в короні і в цілій величі Іх Величестія всі гетьманські, королівські, хамськім клієнтами та атрибутами власті.

— І мав він все те?

— Еге-ж, зробив із паперу корону, вистругав дубову булаву, а нагайку мав готову. Та це все мало помогло і нам і їм, бо продано тільки два білеті по 25-центів репортє-

рама вініпегських газет. Вони помістили його гетьманську зимку в своїх часописах і написали довгі статті про новогетьмана "Австріякві, Росіяні, Галишівні і Рутенців", але каяті більшовики помістили ту саму зимку з тими самими статтями в своєму гумористичному журналі "Бодяку".

— І ціла справа провадилася, зглядно всі взяли її на сміх.

— Дурні лати — заскреготів зубами пан Вузколоба.

— Так, так, дурні лати, наші політичні дипломати і через те провалилися зі своєю політикою — похитав головою і продовжав. — Відтак Босоногий був десь ввіхав, а корону і всі клейноти Дав мені до переховання, бо я був іменований його придворним сподвижником. По двох роках вернув назад до Вініпегу, але вже — не при нас згадуючи — з діволом. Почав нам — всім доказувати, що немає бога на

небі і не повинно бути земних богів — царів.

— Свят, свят, свят! — швидко хрестився перелякано Вузколоба.

— Все викрикував: На що вам здалися царі, на що вам здалися псарі, ви-ж такі люде — не собаки. Всі католицькі і православні отці духовні, і я з ними, старалися відповідними молитвами і заклинаннями вигнати з нього біса і взяли до помочі ворожитів і ворожок, але все те надаремо.

По роді ввіхав він до Америки, розуривував там рештки "Зіджі", а відтак зник по нищійший день. Кажуть, що ввіхав під прибарманом назиском у Радянську Галичину, щоб працювати в львівському комуністичному часописі "Новий Світ".

— Нозороджений! — крикнув ужалений пан Вузколоба.

— Він проклятий відступник працює там під цим прізви-

щем. Все пропало, нічого не залишилось... Чого-ж я тут прихав, чого, чого? — Він зловив отця неканоніка за рамена і сумно потрясав ним.

— Бо дурний, бо безмозкий — відповів отець неканонік.

— Безмозкий? — Я вам докажу, чий безмозкий — крикнув пан Вузколоба.

— Як-ж казав, я знав, — шептотав отець від св. Варвари, читачи що новинку, що з ним такий скандал вийде. Хоч би був головою в діл не падав, а чим иншим... А то всі довідаються, що він до нас належав. Вже лиш кілька з наших таких безмозких залишилось... — Останні безмозкі Могікане!

Бодяк.